

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— “ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୁଅ” — ତୁମକୁ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ (ବତୀଘର) ହେବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଏଥିରେ ଅବହେଳା କର ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେମାନେ ସବୁଠାରୁ ବିଚିତ୍ର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ — କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥ ଭିତରେ ରହୁଛ, ଶରୀର ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ୮ ଘଣ୍ଟା କରମ୍ ମଧ୍ୟ କରୁଛ ଏବଂ ତା’ସହିତ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ କରିବା ପାଇଁ ୮ ଘଣ୍ଟା ସେବା କରୁଛ, ସବୁକିଛି କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଘରକୁ ମନେ ପକାଉଛ — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମର ବିଚିତ୍ର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ ତୁମେ କେବଳ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ମେହନତ କର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା କରମାନୁସାରେ ଥିବା ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତି ବ୍ରହ୍ମମଲୋକ କରମାନୁସାରେ ମନେ ପଡୁଥିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହା ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ମନେ ପଡୁଥିବ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ ଅଟୁ ପୁଣି ସୁଖଧ୍ୟାନ ଆସୁଛୁ, ଏକଥା ତୁମେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ଜାଣୁଥିବ । ମୂଳବଚନରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏହି ଯେଉଁ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ରହିଛି ତାହା କିପରି ଘୁରୁଛି — ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ହେବୁ । ଏହି ଚକ୍ର ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ରହିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ଆଗରୁ ତ ଜାଣିନଥିଲେ । ଏବେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ତୁମେମାନେ ଅନେକଙ୍କୁ ଶିଖାଇ ଚାଲିଛ । ନିର୍ଗତି ତୁମେମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମେ ବସିଛ, ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଜାଣୁଛ ଯେ ସିଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ପରମଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ଆମକୁ ସବୁକିଛି ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଆମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଲାଗାଉଛୁ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିର୍ଗତି ମନେ ଥିବ ନା । ଏହି କଥାକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମୟରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା କୌଣସି ବଡ଼ ପାଠ ନୁହଁ, ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ପାଠ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ କେଉଁ ସ୍ଥାନର ନିବାସୀ ଅଟୁ, ପୁଣି ଏଠାକୁ ପାର୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ କିପରି ଆସୁଛୁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଅଟେ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ଜନ୍ମ, ତରେତାରେ ଏତେ ଜନ୍ମ — ଏହିଭଳି ଜନ୍ମ ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଯେଉଁ ପଦବୀ ମିଳିଛି, ଅଭିନୟ କରିଛ ତାହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତି ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ଥିବ । ତୁମେ କହିବ ଆମେ ଏହିଭଳି ଦ୍ୱିମୁକ୍ତଧାରୀ ଥିଲୁ ପୁଣି କେବଳ ଗୋଟିଏ ମୁକ୍ତଧାରୀ ହେଲୁ । ତା’ପରେ ପୁଣି ସବୁ ରାଜସ୍ୱପଦ ଚାଲିଗଲା । ଆମେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲୁ । ଏହି ଚକ୍ର ତ ଘୁରିବା ଦରକାର ନା ସେଥିପାଇଁ ନାମ ରଖାଯାଇଛି ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି, ଆତ୍ମା ଦର୍ଶନ ହୋଇଛି । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଆମେ ଏପରି-ଏପରି ଚକ୍ର ଲାଗାଉଛୁ, ପୁଣି ତା’ପରେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବୁ । ବାବା କହିଛନ୍ତି — ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ ଏବେଠାରୁ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ବସିଯିବ । ନାହିଁ, କାରଣ ବାହାରର ବହୁତ କଥା ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆସିଯାଉଛି । କାହାର କ’ଣ ମନେ ପଡୁଥିବ ପୁଣି ଆଉ କାହାର ଆଉ କ’ଣ ମନେ ପଡୁଥିବ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥାକୁ ଭୁଲି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତାତ୍କାଳୀନ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ପୂର୍ବରୁ ତ କିଛି ଜଣାନଥିଲା, ଏବେ ବାବା ସବୁ ବତାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାତ୍କାଳୀନ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି, ଶିକ୍ଷାକୁ ତ ଘରେ ରହି ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇପାରିବ ଏହା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବୁଝିବାର କଥା । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବିଚିତ୍ର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ଚାହେଁ ୮ ଘଣ୍ଟା ଭଲେ ଆରାମ କର ଆଠଘଣ୍ଟା ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କରମ୍ ମଧ୍ୟ କର । ଶାରୀରିକ କରମ୍ କରିବା ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ । ତା’ସହିତ ବାବା ନିଜ ସମାନ କରିବାର ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ହେଲା ନା । ତାହାହେଲା ଅଳ୍ପକାଳର ପ୍ରାପ୍ତି ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ୨୧ ଜନ୍ମ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ । ତୁମେ ଯେଉଁ ଅଭିନୟ କରୁଛ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ବହୁତ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି ସେତେ ତାତ୍କାଳୀନ ଭକ୍ତିରେ ପୂଜା ହେଉଛି । ଏସବୁର ଧାରଣା ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଭ୍ରାମାର ଅଭିନେତା ଅଟ । ବାବା ତ କେବଳ ଜ୍ଞାନ ଦେବାର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ବିଶାଳ ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି, ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ତାହା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ବହୁତ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଅବହେଳା କର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ (ବତୀଘର) ହେବାର ଅଛି । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଶରୀର ବିନା ଆତ୍ମା ଅଭିନୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସେମାନେ ତୁମ ନିକଟକୁ

ଆସୁଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ ସାମ୍ବରଣୀ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉନାହାନ୍ତି । କାରଣ ଏଥିରେ ବହୁତ ଅଭିଯାସ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ସାମ୍ବରଣୀ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବେ ସେମାନେ ଯେଉଁଆଡେ ବି ଯିବେ ଜ୍ଞାନର ସାଗରତୀକ ସଦୃଶ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବେ । ଯେମିତି ବିଦ୍ୟାରାଧୀ ପାଠପଢି ଅଧ୍ୟାପକ ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି କଲେଜରେ ଯାଇ ପାଠ ପଢାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗିପଡନ୍ତି । ତୁମର ମଧ୍ୟ ଧନ୍ଦା ହିଁ ହେଉଛି ଶିକ୍ଷକ ହେବା । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାମ୍ବରଣୀ ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଅ । ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜା କିପରି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ଏହାର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଚିତ୍ର ତ ଠିକ୍ ଅଛି, କିନ୍ତୁ କେତେ ସମୟ ଧରି ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ଥିଲେ, ପୁଣି କେତେ ସମୟ କେବଳ ଚିତ୍ର ଦେଖି ମୁକୁଟଧାରୀ ହେଲେ ପୁଣି କିପରି ଏବଂ କେବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ଛଡା ନିଆଗଲା ? ଏହାର ତାରିଖ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଏହା ବେହଦ ବିଶାଳ ଡରାମା ଅଟେ । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସଂଗମଯୁଗୀ ଅଟନ୍ତି । ଯେପରିଯୁଗ ତୁମେମାନେ ଏହି କଥା ଅନୁମାନତୁଳ ନ କହିଛୁ ସେପରିଯୁଗ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାପଡିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜନ୍ମ ହେଉଛି ତୁମର ଅଲୌକିକ ଜନ୍ମ । ତୁମକୁ ଲୌକିକ ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ଉଭୟତାଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଅଲୌକିକତାଠାରୁ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଯାହା ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ବାବା ତୁମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ହେ ପ୍ରଭୁ । ଏଭଳି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ— ହେ ପ୍ରଭାପିତା ବ୍ରାହ୍ମଣ । ସମସ୍ତେ ଲୌକିକ ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି । ଏକଥା କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛୁ । ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ହେଉଛି ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି । ମନେ କର କେହି ରାଜାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ରାଜାତାଙ୍କଠାରୁ ଫକୀର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥିବ ଯଦି ସିଏ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ତୁଳନା କରି ଦେଖିବେ ତେବେ କହିବେ ଯେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି ତୁଳନାରେ ତ ଏହି ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ବହୁତ ଅଧିକ ଏବଂ ଏ ଲୌକିକ ସମ୍ପତ୍ତି ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆଦିକାଲିର କୋଟିପତିମାନଙ୍କୁ ତ ମାୟା ଜାବୁତି ଧରି ରଖିଛି, ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଦୀନବନ୍ଧୁ । ଭାରତ ବହୁତ ଗରୀବ ଦେଶ, ଏଠାରେ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗରୀବ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଅଧିକାଂଶ ରୋଗୀମାନଙ୍କ ମନରେ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ବଞ୍ଚି ରହିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏଭଳି କୌଣସି ରାସ୍ତା ମିଳିଯାଉ ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ମୁକ୍ତିଆମକୁ ଚାଲିଯିବି । ସେମାନେ ତ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ମୁକ୍ତି ମାଗିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ମୁକ୍ତି ମାଗନ୍ତି ନାହିଁ । କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ସବୁ ତୁମେ ଏବେ ହିଁ ବୁଝୁଛୁ । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଦିନକୁ ଦିନ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଚାଲିବେ । ଯେଉଁମାନେ ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଦେବତା ହେବେ ସେମାନେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଜ୍ଞାନ ନେବେ । ତେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଏହି ବେହଦ ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡି କେଉଁଆଡେ ଯିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝିବାରେ ବହୁତ ସହଜ ଲାଗିବ । ବାକି ପରିତ୍ର ହେବାରେ ମାୟା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ଯଦି କୌଣସି କଥାରେ ଅବହେଳା କରିବ ତେବେ ସେହି ଅବହେଳା ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ହିଁ ହାରିଯିବ । ଏହାର ଉଦାହରଣ ମୁଷ୍ଟିଯୁଦ୍ଧ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଉଛି । କାରଣ ମୁଷ୍ଟିଯୁଦ୍ଧରେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ବିଜୟ ଲାଭ କରିଥା'ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି— ମାୟା ଆମକୁ ହରାଇ ଦେଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ବାବା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାର ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବହୁତ ସହଜ ମୁକ୍ତି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଆମେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ, ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ଅଟୁ—ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା (ବ୍ରାହ୍ମଣବାବା) ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି— ମାୟା ଏହି ସନ୍ତାନର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଭ୍ରମିତ କରିଦେଉଛି । ସମସ୍ତେ ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏହି ହିସାବରେ ହିଁ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଯଦି ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ହୋଇଯିବେ ତେବେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ରାଜା, ରାଣୀ, ପ୍ରଜା, ସାହୁକାର ସମସ୍ତଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଆମେ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ଅନନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କର ହିଁ ମନେ ରହିଥାଏ । ତେବେ ଏହି କଥାକୁ କେବେ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ସବୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ନଚେତ୍ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ହିଁ ମାଲିକ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, କେବଳ କହିବା ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ନୁହେଁ । ବାବା ଆସିବା ବେଳକୁ କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ସାବଧାନ, ସାମ୍ବରଣୀ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇ ବସିଛୁ ? ବାବା ମଧ୍ୟ ସାମ୍ବରଣୀ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି— ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି ସାମ୍ବରଣୀ ଚକ୍ରଧାରୀ । କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଏହା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଏହି ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଯାହା ଏହି ଜ୍ଞାନ କିଏ ଦେଲେ ଯାହା ଫଳରେ ଏମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ? ଚିତ୍ରରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି— ସାମ୍ବରଣୀ ଚକ୍ର ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ବଧ କଲେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଥିବା ଚିତ୍ରକାର ପ୍ରତି ହସ ଲାଗୁଛି । ତେବେ ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମରେ ରହୁଥିବା ଯୁଗଳଙ୍କର ଚିତ୍ର । ଚିତ୍ର ତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଛି କିନ୍ତୁ ଏହା ଯଥାର୍ଥ ଚିତ୍ର ନୁହେଁ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ । ଏହି ଚତୁର୍ଭୁଜଧାରୀ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସିବେ । ଏସବୁ କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସବୁକିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦୃଢ଼ିମୁକୁଟଧାରୀ ହିଁ ପାପ କଟିଥାଏ ନା । ତେଣୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ

ଏବଂ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାରଥ ଏହି କଥା ଉପରେ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ ସମସ୍ତ ଦେଇଛନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିଏ ସମ୍ଭାଳିବ । ତେଣୁ ସେସବୁ କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବାକି ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗ ପାଇଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି— ଯେ କୃଷ୍ଣ ଅକାସୁର, ବକାସୁର ଆଦି ଅସୁରମାନଙ୍କୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ରର ଦ୍ଵାରା ବଧ କଲେ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଗଲଣି ଯେ ଚକ୍ର ଆଦିର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ନା ବୁଝାଇପାରିବ ନା ସଦଗତି କରାଇ ପାରିବ । ରତ୍ନସିତା ଏବଂ ରତନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ରର ଅରଥ କ'ଣ ତାହା ମଧ୍ୟ ଏବେ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରର ଗୁଡ଼ିକରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏଭଳି କାହାଣୀ ବରଣଣନା କରିଛନ୍ତି ତାହା ନ ପଚାରିଲେ ଭଲ । କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ହିଂସକ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ରାତ୍ରିରେ ପହରା ଦେଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସମୟ ମିଳିଥାଏ, ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଘୂରାଉଥାଏ । ଯଦି ସ୍ବାଦର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବ ତେବେ ଖୁସିରେ ନିଦ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । ଯାହାକୁ ବହୁତ ଧନ ମିଳିଥାଏ ସିଏ ବହୁତ ଖୁସିରେ ଥାଏ, କେବେହେଲେ ରୋଜଗାର ସମୟରେ ଭୁଲାଇ ନଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେମାନେ ସରବଦା ସାମ୍ରାଜ୍ୟସୁବୀନ, ସମ୍ପଦତିବାନ୍ ହେଉଛୁ ତେଣୁ ଏଥିପାଇଁ ଭଲଭାବରେ ପୁରୁଷାରଥ କରିବା ଦରକାର । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଯାହା କିଛି ଭ୍ରମାନ୍ତର ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛି ସେସବୁ ଠିକ୍ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାରଥ କରାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଏମିତି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଭିତରେ ନା ଜ୍ଞାନ ଅଛି ନା ଯୋଗ ଅଛି । ଯଦି ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ କେହି ବୁଦ୍ଧିବାନ୍, ବିଦ୍ଵାନ୍ ଲୋକ ଆସିଯିବେ ତେବେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କିଛି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେବା ଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ପାଖରେ କିଏ-କିଏ ଭଲ ବୁଝାଇଲାବାଲା ଅଛନ୍ତି ? ବାବା ଯଦି ଦେଖୁଛନ୍ତି ଇଏ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ପଢ଼ାଲେଖା ଲୋକ ଅଟେ ଏବଂ ବୁଝାଇବାବାଲା ବୋକା ତେବେ ସେତେବେଳେ ବାବା ନିଜେ ପ୍ରବେଶ କରି ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ । ତେଣୁ ଯିଏ ସତ୍ତା ହୃଦୟ ସମ୍ପଦନ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ କହିବେ ଆମ ଭିତରେ ଏତେ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା ତେବେ ବାବା ହିଁ ଆସି ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲେ । କାହାର କାହାର ତ ଅହଂକାର ଆସିଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କର ଆସିବା ଏବଂ ସହଯୋଗ ଦେବାର ପାର୍ଟ ଭ୍ରମାନ୍ତରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି । ଭ୍ରମାନ୍ତ ତ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର । ତେଣୁ ଏହାକୁ ବୁଝିବାରେ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା ଦରକାର ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ— ଆମେ ସେହି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତେ ଗୋରା ହିଁ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ସେଠାରେ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ କେହି ନଥାନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ଗୋରା ଏବଂ କଳାର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ଲେଖା ଯେ ୨୩ ଜନ୍ମ କାମ ଚିତାରେ ବସି ଏଭଳି କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ କଳା ହୋଇଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଳା ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ସେମାନେ ଏହା ବୁଝିନାହାନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ କଳା ହେଉଛି । ଏମାନେ ତ ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ ମାଲିକ ଥିଲେ, ଗୋରା (ପବିତ୍ର) ଥିଲେ, ପୁଣି କାମ ଚିତାରେ ବସି କଳା (ପତିତ) ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ପୁରନ୍ଦର ମନେ ନେଇ ନେଇ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କଳା ଏବଂ ଶରୀର ମଧ୍ୟ କଳା ହୋଇଯାଉଛି । କାହାକୁ ତୁମେ ମଜାରେ-ମଜାରେ ପଚାରିପାରିବ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କେଉଁଠାରେ କଳା, କେଉଁଠାରେ ଗୋରା କାହିଁକି ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ତା'ର କାରଣ କ'ଣ ? ତାଙ୍କ ଭିତରେ ତ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗର ଗୋରା ପୁଣି କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗର ଶ୍ଵାମଳ ଚିତ୍ର କାହିଁକି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ? ଏକଥା ତ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ କାରଣ ତୁମକୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଖୁସିରେ ଭରପୁର ରହିବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ମିଳିଥିବା ଜ୍ଞାନ ଧନକୁ ସମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ଅଥବା ସଦା ନିରୋଗୀ ହେବା ପାଇଁ ସରବଦା ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ (ବତୀଘର) ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭବିଷ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମର ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ରୁହାଣୀ ଶିକ୍ଷକ ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ଅବିନାଶୀ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ଦ୍ଵାରା ତୋଫାନକୁ ମଧ୍ୟ ତୋଫା ଅର୍ଥାତ୍ ଉପହାର କରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଉତିବାର ତେଣା ଅଟେ । ଏହି ତେଣା ଦ୍ଵାରା ସରବଦା ଉଡୁଥାଏ । ଏହି ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବଡ଼ ବଡ଼ ଶକ୍ତି ଅଟେ । ତୁମର ଜୀବନ କେବେହେଲେ ନିରସ ନୁହେଁ, ସେଥିରେ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ରସ ସରବଦା ଭରି ରହିଛି । ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ କଷ୍ଟକର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସହଜ

କରିଦିଏ, ସେମାନେ କେବେହେଲେ ନିରାଶ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଉତ୍ସାହର ଶକ୍ତି ତୋଫାନକୁ ମଧ୍ୟ ତୋଫା କରିଦିଏ, ଉତ୍ସାହ କୌଣସି ବି ପରୀକ୍ଷା ବା ସମସ୍ୟାକୁ ମନୋରଞ୍ଜନ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ଏହିଭଳି ଅବିନାଶୀ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶାନ୍ତିର ସୁବାସିତ ଧୂପ ଜଳାଇ ରଖ ତେବେ ଅଶାନ୍ତିର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****